

جایگاه معماری سبز در ارتقاء کیفیات زیستی معماری معاصر

سمانه شاطر جباری^۱ (Sayeh.jabbary@yahoo.com)

سعید شفیعی^۲ (Saeidshafiei91@gmail.com)

چکیده:

در راستای کاربرد مفاهیم پایدار و توسعه پایدار در معماری، مبحث «معماری پایدار» یا «معماری سبز» کوششی است برای حفظ محیط زیست، آسایش برای انسانها، ساختمانی که کمترین ناسازگاری و مغایرت را با محیط طبیعی پیرامون خود و در پهنه وسیع تر با منطقه و جهان دارد، «ساختمان سبز» یا «پایدار» نامیده می شود که هدف از طراحی این ساختمان ها کاهش آسیب بر روی محیط، منابع انرژی و طبیعت است. امروزه نگرانی های بسیاری به دلیل تعارض روز افزون انسان در محیط زیست از جمله آلودگی های زیست محیطی، تجدید ناپذیری منابع گران بهای انرژی را پدید آمده است به گونه ای که این تعامل نا سازگار انسان و طبیعت به صورت یکی از بحران ها و دغدغه های اساسی انسان معاصر مطرح شده و نهضت های جدیدی برای چاره اندیشی تدابیر در این خصوص فراهم آمده است که از جمله آن ها معماری سبز می باشد. حال سوال اصلی این پژوهش این است که چگونه می توان با استفاده از معماری سبز در ساختمان ضمن صرفه جویی در مصرف انرژی به یک محیط زیست سالم رسید. مقاله حاضر براساس اسناد و مطالعه ی کتابخانه ای تهیه شده است و هدف از آن استفاده از معیارهای توسعه ی پایدار جهت توجیه نمودن استفاده از معماری سبز بر مبنای معیارهای توسعه ی پایدار است.

کلمات کلیدی: معماری سبز، کاهش مصرف انرژی، معماری پایدار، ساختمان سبز، مجتمع مسکونی سبز

۱-مقدمه:

معماری سبز (Green Architecture) یا معماری پایدار یکی از گرایش ها و رویکردهای نوین معماری است که در سال های اخیر مورد توجه عده زیادی از طراحان و معماران معاصر جهان قرار گرفته است. این معماری که برخاسته از مفاهیم توسعه پایدار می باشد در پی سازگاری و هماهنگی با محیط زیست یکی از

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب

^۲ عضو هیات علمی دانشکده معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب